

mand. Der er forskel på de kontrakter, der er indgået, og ansættelsesaftaler.

Men spørgsmålet til Det Konservative Folkeparti – for det vil jeg på vegne af Frihed 2000 senere i dag fremsætte forslag om – er så: Ville Det Konservative Folkeparti så være indstillet på, at man løste det her problem ved, at sundhedspersonale enten blev ansat som tjenestemænd eller blev ansat på tjenestemandslignende vilkår i forhold til strejkeretten?

Det er jo noget, Folketinget bestemmer, og så ville man have løst det problem, i hvert fald i forhold til den filosofi, som hr. Knud Erik Kirkegaard lægger for dagen.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Til hr. Ole M. Nielsen vil jeg sige, at nu var der ikke nogen talerstol på Hotel Vilsund Strand, men der var et podium, hvor vi diskuterede med den lokale befolkning. Og jeg synes da, det er utrolig vigtigt, at vi har sådan nogle diskussioner rundt omkring i landet. Det, der foregår herinde, kan ofte blive sådan lidt intern snak.

Men til hr. Ole M. Niensens orientering kan jeg sige: Det, der står, og som hr. Ole M. Nielsen læser op af den her håndbog, er ikke Det Konservative Folkepartis politik. Og det er forfatterens ansvar at sørge for at få de der ting rettet, hvis der kan sættes så store spørgsmålstegn ved bogens kvalitet, som der her kan være tale om.

Og så siger hr. Poul Erik Dyrlund, at jeg skulle have sagt noget sludder. Det kan jeg overhovedet ikke indse at jeg skulle have gjort. Jeg mener, at jeg ganske kort og præcist gjorde rede for vore synspunkter og vore holdninger til det forslag til vedtagelse, som Kristeligt Folkeparti har fremsat. Det var skam ikke sludder, det var kløgtig tale, og det vil hr. Dyrlund også konstatere, hvis han læser det i Folketingets forhandlinger.

Til hr. Tom Behnke skal jeg sige: Hvilken stillingskategori, sundhedspersonalet skal være i, må være en sag til afgørelse mellem arbejdsgiver og arbejdstager inden for det pågældende område. Det er ikke noget, vi skal beslutte her i Folketinget.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så går vi videre i ordførerrækken. Hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Kristeligt Folkeparti har med forespørgslen her spurgt arbejdsministeren om noget, som man vist kun kan besvare, hvis man har den rette tro, nemlig troen på, at lønmodtagernes rettigheder kan sikres uden samtidig at have retten til effektive, kollektive kampskridt.

Det var faktisk noget, som blev fastlagt allerede for 100 år siden, og derfor kunne det selvfølgelig være interessant at vide, hvordan Kristeligt Folkeparti de forestiller sig, at man kan opretholde lønmodtagernes rettigheder uden samtidig at have kollektive kampskridtsmuligheder.

Derfor kunne det også være interessant at høre, om Kristeligt Folkeparti kan nævne bare ét eksempel på, at lønmodtagere har kunnet sikre sig deres rettigheder uden at have retten til at organisere sig og samtidig have retten til om nødvendigt at bruge kollektive kampskridt for at sikre deres rettigheder. Jeg kan ikke, og det kan FN's organisation på arbejdsmarkedsområdet, ILO, heller ikke.

For det er ikke nogen tilfældighed, at det faktisk er en af de første ILO-konventioner, som omhandler selve retten til den kollektive organisering og retten til kollektive kampskridt. Det er disse ILO-konventioner, som Danmark har tilsluttet sig, og det er dem, som Kristeligt Folkeparti reelt nu beder regeringen om at sætte sig ud over.

Man kan selvfølgelig sige, at Danmark på mange områder overopfylder disse konventioner, eller spørge, som man gør. Man kan spørge, om man ikke kan begrænse den kollektive konfliktret på sundhedsområdet uden at komme i konflikt med ILO-konventioner. Næ, det kan man ikke, og det er en myte, at den danske model overopfylder alle ILO-konventioner.

Det er jo også derfor, det flere gange er blevet påtalt over for regeringen, at man overtræder konventionerne, bl.a. om den kollektive konfliktret. ILO har faktisk lige netop fastslået, at regeringsindgrebet i 1998 stred mod konventionen på grund af sammenkædningsreglerne, og i øjeblikket forbereder FTF og Dansk Sygeplejeråd en klage til ILO over regeringsindgrebet i netop sygeplejekonflikten.

Det krævede som bekendt en lang og opslidende storkonflikt i 1899, inden arbejdsgiverne herhjemme følte sig tvunget til at acceptere fagbevægelsens organisations- og konfliktret. Inden da, ja, da var der gået 10-15 år med voldsomme klassekampe, hvis man må bruge det